

Antidogma - Franciaország: ráció helyett emóció I. rész

2011 február 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Descartes szülőföldje sokáig a ráció hazájának számított. Ez a korszak azonban már a múlté. Franciaország establishmentje, immáron a „politikai korrektség” foglyaként, csak az érzelem kártyáit tudja kijátszani.

A hangzatos nevet visel?, A *Megkülönböztetések Elleni és az Egyenlőségért Vívott Harc Főhatósága (HALDE)* egész létével és ténykedésével tökéletesen példázza azt, hogy mi történik akkor, amikor hideg ész helyett meleg érzelmek, sőt forró indulatok vezérik egy ország törvényhozóit.

2004. január 16-án egy *Sébastien Nouchet* nevű homoszexuális súlyos égési sérüléseket szenved Párizsban. Elmondása szerint három ismeretlen támadt rá a szexuális orientációja miatt. Több sem kellett hozzá, hogy a „demokratikus” hecckampányokra szakosodott propaganda-gépezet rögvest mozgásba lendüljön. A XX. századi Franciaországban élve megégetnek valakit, pusztán mert meleg, micsoda rettenet! – tódítják egymással versengve a médiumok, és hogy megfelel? hangulatot keltsenek, magától értet?d?en Himmlert emlegetik, és a pederaszták elleni híres beszédét.

Chirac köztársasági elnök levélben fejezi ki együttérzését és felháborodását a feltételezett áldozatnak. Néhány héttel később a különböző jogvédő szervezetek tömegtüntetést tartanak Párizsban, hogy energikus fellépésre sarkallják a hatóságokat a „homofóbia” minden megnyilvánulása ellen, azt követelve, hogy a homo-, leszbikus- és transzfóbia (sic!) elleni harcot vegyék be az alkotmányba, és tegyék büntetendővé a homoszexuálisok, leszbikusok és transzszexuálisok elleni gyűlöletkeltést.

Dominique Perben igazságügy-miniszter az *Elysée-palota* lépcsőjén fejezi ki megrendülését az eset miatt, és

haladéktalanul intézkedik. Előkészített és a parlament elé visz egy kiszámíthatatlan következményekkel járó törvényt, csak azért, mert „megrendült”. A gondolkodás helyét átveszi az érzelem, a józan ész megsemmisít? vereséget szenved a könnyfacsaró szentimentalizmussal szemben. A rendkívüli médianyomás és hangulatkeltés hatására a képviselők „csont nélkül” megszavazzák az inkvizíciós f?hatóság felállítását. A törvényben külön cikkely rendelkezik a homofóbia elleni fellépésr?l. Alig két évvel kés?bb azután a francia közvélemény arról értesülhetett, hogy Sébastien Nouchet esetében szó sem volt agresszióról, égési sérüléseit ugyanis egy öngyilkossági kísérlet során szerezte. De már túl kés?: a rossz megtörtént, a HALDE él és virul.

A létrejöttéhez vezet? körülmények kísértetiesen emlékeztetnek azokra, amelyek az 1990. július 13-i hírhedt szájkosártörvény megszavazásához vezettek. Ez a törvény, amelyet egy – a szokásos „hasznos idióta” szerepben tündökl? – kommunista képvisel?, *Jean-Claude Gayssot* nyújtott be, de a szocialista *Laurent Fabius* és az általa reprezentált cionista körök ihlettek, mind a mai napig érvényben van, és lényegében kett?s – egy „antirasszista” és egy „antirevizionista” – csapást valósít meg Franciaországban.

Egyrészt ugyanis kimondja az „etnikumhoz, nemzethez, fajhoz (!) vagy valláshoz való tartozáson vagy nem tartozáson alapuló mindennem? diszkrimináció” tilalmát, másrészt pedig egy korábbi, több mint egy évszázados törvényt módosítva szankciókkal fenyegeti azokat, akik kétségbe vonják a nürnbergi bíróság által meghatározott emberiségellenes b?nök (jelesül a holokauszt) megtörténtét.

Az ötlet, hogy egy újabb törvényt hozzanak a történelem hivatalos változata védelmében, akkoriban egyáltalán nem számíthatott a francia honatyák egyöntet? támogatására, és a jobboldal számos prominense ellenezte azt. Ahhoz, hogy elfogadtassák, alaposan elő kellett készíteni a terepet. Így aztán nagyon is kapóra jött a carpentras-i zsidótemet? feldúlása 1990. május 10-én. Az ilyesféle vandalizmus eléggé gyakori Franciaországban, különösen a keresztény temet?kben. Aminek csak egy banális b?nügynek kellett volna lennie, a politika jóvoltából államüggyé vált. *Pierre Joxe* belügyminiszter nyomban a helyszínen termett, és világgá kürtölte – ha nem is a tettes, de szerinte – a „b?nös” kilétét, és ezzel egyértelm?en az akkoriban egyre erősöd? Nemzeti Frontot vette célba.

Franciaországot kollektív hisztéria kerítette hatalmába. A mindenhol és mindennek apropóján rasszizmust vizionáló teljes politikai osztály részese lett a kibontakozó pszichodrámanak: a zsidósággal való szolidaritásból megkondították a *Notre-Dame* székesegyház nagyharangját. Egymást érték a tüntetések. A legjelent?sebbre május 14-én került sor Párizsban, élén *Mitterrand*-nal, az első köztársasági elnökkel, aki utcai tüntetésen vett részt. Az izraeli zászlókat lobogtató menetben felt?nt a karóba húzott *Jean-Marie Le Pent* ábrázoló rongybábu, amelyet a tüntet?k kés?bb elégettek! Mindez Franciaországban történt, 1990-ben...

Akkoriban minden nap meghozta a maga „rasszista” támadását. *Avignonban* szkinhedek állítólag megkopszتانak egy néger lányt. Egy tanítón? azt meséli, hogy az utcán ismeretlenek összeverték, mert tanulóinak az antiszemitizmusról tartott előadást. Minderr?l ordít a manipuláció, a francia politikusok és újságírók azonban

teljesen elvesztették a mértéket. Július 13-án a Nemzetgyűlés elfogadja a *Gayssot-törvényt*. Ha valaki ellenezte volna, az egyet jelentett volna az antiszemitizmus és a revizionizmus támogatásával, amelyek úgymond elkerülhetetlenül a *carpentras-i zsidótemet* megszenteltetéséhez vezettek. Ilyen körülmények között a leghalványabb szépségszámítás is az okvetetlenkedő politikai halálát, szakmai ellehetetlenülését és társadalmi számkivetését eredményezte volna.

Pedig a léggömb gyorsan kidurran. Az avignoni néger lány sztorija pusztán kitaláció volt. Valójában maga vágta le a haját, csak éppen elrontotta. A tanítónőt a saját férje bántalmazta. Ami pedig a temetőrongálást illeti, a politikai igazságra részben 2007-ben derült fény *Yves Bertrand*, a rendőrség belső elhárításának (RG) volt főnöke által írt *Je ne sais rien ... mais je dirai (presque) tout (Nem tudok semmit, de majdnem mindent elmondok)* című könyvből. Szerinte ugyanis a legfelsőbb szinten kiadott parancs alapján a nyomozást egyetlen irányban kellett folytatni: a *Nemzeti Front* irányában.

Gazdag István, demokrata.hu

(folytatjuk)

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalátról tabumentesen

„Egy film amelyet minden magyarnak látnia kell”

Ajánló